

РЕШЕНИЕ

№ 7310

гр. София, 28.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в публично заседание на 11.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **2867** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

1

6

Настоящото административно производство е по реда на чл.156 и сл.ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] [населено място] срещу Ревизионен акт [ЕГН]/28.10.2011 година, потвърден с Решение №191/30.01.2012 година на Директор на Дирекция” ОУИ”.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на атакувания ревизионен акт. Твърди се, че в хода на ревизионното производство е допуснато съществено процесуално нарушение, в посока издаването на ревизионен акт от лице, участвало в ревизията да издаде и ревизионния акт, като са били налице основания за отвод и самоотвод, но те не са били упражнени от органа по приходите, което е довело и до нарушаване на принципа за обективност и компетентност. Сочи се още, че при издаването на ревизионния акт са допуснати и нарушения на материалния закон, като не са кредитирани представените доказателства и неправилно е прието, че се дължи ДДС. Искане се отмяна на ревизионния акт и се претендират и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят- [фирма] [населено място], редовно уведомен при условията на чл.137, ал.7 АПК, се представлява от адвокат С., редовно упълномощена, който поддържа жалбата на заявените основания и претендира

сторените по делото разноси. Съображения относно основателността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по жалбата-Директор на Дирекция"Обжалване и управление на изпълнението" при ЦУ на НАП-гр.С.,редовно уведомен при условията на чл.137, ал.7 АПК,не изпраща представител.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложеното Удостоверение за актуално състояние,е видно,че жалбоподателят е действащ с основен предмет на дейност подробно посочен в Удостоверението.

Със Заповед №1437/18.05.2009 година на Изпълнителен директор на НАП- С. В. С. М. е назначена за държавен служител на длъжността -Началник сектор- орган по възлагане, считано от 01.06.2009 година.

Със Заповед № 2037/19.10.2009 година на Изпълнителен директор на НАП- [населено място] В. П. е назначена за държавен служител на длъжността- Началник сектор в Дирекция" Контрол" при ТД на НАП- С., считано от 01.11.2009 година.

Със Заповед № РД-01-6/04.01.2010 година, Териториален директор на НАП- С. наредил функциите на орган по възлагане да се осъществяват от изрично изброени служители, измежду които и В. С. М. и Д. В. П.- Началник сектор, считано от 01.01.2010 година.

Със Заповед №835.1/17.12.2010 година на Изпълнителен директор на НАП- [населено място] И. М. е преназначен от длъжността старши инспектор по приходите на длъжността- Главен инспектор по приходите при ТД на НАП, считано от 01.01.2011 година.

Със Заповед за възлагане на ревизия №11004322/07.04.2011 година, Д. В. П. на длъжност- Началник сектор при ТД на НАП- С. възложила да бъде извършена ревизия на [фирма], определила състава на ревизиращия екип- М. И. М. на длъжност- главен инспектор по приходите и ръководител екип и Т. К. Г. на длъжност- инспектор по приходите, обхвата на ревизията по видове задължения и по периоди- ДДС за периода-01.07.2009 година -31.08.2009 година ,срока ,в който следва да завърши ревизията- до три месеца, считано от датата на връчване на заповедта за възлагане.

Заповедта за възлагане на ревизия е връчена лично срещу подпис на пълномощник на представителя на ревизируания данъчен субект на 10.05.2011 година/ видно от приложената по делото разписка.

Със Заповед № РД-01-835/15.06.2011 година на Директор ТД на НАП-С. е наредено ,считано от 15.06.2011 година, функциите на компетентен орган да издава заповеди за възлагане на ревизии и заповеди за определяне на компетентен орган, възложени от Д. В. П. ,да се изпълняват от Г. Д. Г.- Началник сектор Ревизии при ТД на НАП.

Със Заповед № РД-01-1003/13.07.2011 година на Директор ТД на НАП С. е наредено при отсъствие на Г. Д. Г.- Началник сектор"Ревизии" при ТД на НАП негов заместник да бъде и правомощията на орган по възлагане на ревизии да се изпълняват от В. С. М.-Началник сектор, орган по възлагане.

Представен е болничен лист на Г. Д. Г.,удостоверяващ ,че за периода от 01.08.2011 година до 13.08.2011 година, същият е бил във временна неработоспособност.

С нова Заповед за възлагане на ревизия № 1109389/10.08.2011 година, органът, възложил ревизията- В. С. М. ,определена за заместник на Г. Д. Г. определила нов срок за завършване на ревизията на [фирма] до 10.09.2011 година. Новата заповед за възлагане е връчена лично срещу подпис на пълномощник на ревизирия данъчен субект на 19.08.2011 година.

На 21.09.2011 година, органите по приходите, включени в състава на ревизиращия екип съставили Ревизионен доклад № 1109389/01.09.2010 година, с който определи да бъдат установени задълженията на ревизирия данъчен субект по ЗДДС за периодите ,подробно посочени в него.

Ревизионният доклад е връчен лично срещу подпис на пълномощник на ревизирия данъчен субект на 26.09.2011 година.

Със Заповед за определяне на компетентен орган № К-1109389/13.10.2011 година, органът,възложил ревизията- Г. Д. Г. определил М. И. М. за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на [фирма].

На 28.10.2011 година, М. И. М. на длъжност- Главен инспектор по приходите издал обжалвания Ревизионен акт №[ЕГН], с който установил задълженията на ревизирия данъчен субект по ЗДДС за периоди, подробно посочени в него.

Заповедта за определяне на компетентен орган и ревизионния акт са връчени лично срещу подпис на пълномощник на ревизирия данъчен субект на 07.11.2011 година.

На 23.11.2011 година, ревизирия данъчен субект депозирал жалба срещу издадения ревизионен акт до Директор на Дирекция” ОУИ”.

На 30.01.2012 година,с Решение №1914 година,Директор на Дирекция”ОУИ” потвърдил обжалвания ревизионен акт.

По делото са приложени всички събрани в хода на ревизионното производство доказателства.

Назначена е, изслушана и неоспорена от страните съдебно- счетоводна експертиза. От заключението на вещото лице се установява ,че жалбоподателят притежава първични и вторични счетоводни документи-Договор от 06.01.2009 година за изработка на рекламни материали, данъчни фактури, приемо- предавателен протокол и оферта за изработване на рекламни материали, като доставките по процесните фактури са отразени в счетоводните регистри на жалбоподателя, съгласно изискванията на действащото счетоводно законодателство, като издадени две фактури от доставчика не са включени в Дневника за продажби и в Справката декларация. Вещото лице посочва още ,че за периода 01.01.2007 година-31.12.2010 година доставчикът [фирма] е имал назначени на трудов договор пет лица на длъжност- сортировач- метален амбалаж, 1 лице- сортировач на производство, 1 лице пекетировач и три лица на длъжност- печатар. Вещото лице посочва още , че е изготвило заключението си на база приложените по делото материали, тъй като доставчикът не е открит на посочения адрес за кореспонденция, а на част от въпросите не може да отговори ,предвид липсата на счетоводна документация на доставчика.Разпитан в съдебно заседание, експертът заявява ,че поддържа заключението си.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.156,ал.1 ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,жалбата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

При проверката законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, съдът следва да извърши преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуално-правните и материално правните разпоредби при издаването му-това са така наречените условия за редовно действие на ревизионния акт, залегнали в разпоредбата на чл.160,ал.2 ДОПК.

Обжалваният Ревизионен акт №[ЕГН]/28.10.2011 година, е издаден от компетентен орган- това е Старши инспектор по приходите при ТД на НАП-С. М. И. М.,когото изрично по силата на чл.119,ал.2 ДОПК,органът възложил ревизията/определен от Териториалния директор на НАП-С.-град-Началник-сектор"Ревизии",в Дирекция"ДОК"на ТД на НАП- С.- Г. Д. Г. със Заповед №К1109389/13.10.2011 година е определил за компетентен орган да издаде ревизионния акт. От приложените по делото писмени доказателства се установява,че лицето- М. М. заема длъжността- Старши инспектор по приходите към ТД на НАП- С.- град. Наред с това, от доказателствата по делото се установява, че всички органи,възложили ревизията са надлежно оправомощени и заемат съответните длъжности в ТД на НАП- С.. Напълно неоснователен е доводът на процесуалния представител на жалбоподателя –адвокат С. ,че при издаване на ревизионния акт е участвало лице ,което е било включено в състава на ревизиращия екип,защото в ДОПК няма изрична забрана лице, което е участвало при извършването на ревизията, да не може да участва при издаването на ревизионния акт. Преценката кой орган по приходите да бъде определен за компетентен орган по издаването на ревизионен акт е на органа,възложил ревизията ,като в ДОПК няма нито изрични разпоредби ,нито пък тази преценка да подлежи на съдебен контрол- защо органът, възложил ревизията е избрал един , а не друг орган по приходите. Наред с това, съдебната практика по този въпрос е безпротиворечива. Ако жалбоподателят имал съмнение относно заинтересоваността на органа,издал ревизионния акт, то той е могъл да направи искане за отвод още в хода на ревизионното производство- нещо ,което в случая не е налице.Процесуалното бездействие на страната не може да доведе до незаконосъобразност,респективно на това до нищожност на издадения ревизионен акт, предвид обстоятелството, че никой не може да черпи парва от собственото си неправомерно поведение- това е основен принцип в правото въобще.

Ревизионният акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл.120,ал.1 ДОПК задължителни реквизити-името и длъжността на органа,който го издава,номер и дата,данни за ревизираното лице,обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство,мотиви за издаването му, разпоредителна част,в която са определени задълженията на ревизираното лице,пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва,подпис на органа по приходите,който го е издал.Към ревизионния акт е приложен ревизионен доклад,играещ ролята на мотиви. В тази насока,абсолютно неоснователен е доводът на жалбоподателя, че ревизионният акт е немотивиран.

При издаването му,органът по приходите е спазил процесуално- правните разпоредби. Ревизионното производство е първо.Неоснователен е доводът на жалбоподателя,че ревизионният акт е издаден извън предвидения 14 дневен срок, които е преклузивен, защото срокът за издаване на ревизионния акт не е преклузивен и с изтичането му не се погасява правото на органа да го издаде. Наред с това , ревизионният акт се издава в 14 дневен срок от подаване на възражение срещу съставения ревизионен доклад или от изтичане на срока за подаване на възражение. В случая ревизионният доклад е връчен на 26.09.2011 година и 14 дневният срок е започнал да тече от 27.09.2011

година и изтича на 10.10.2011 година.Обстоятелството ,че ревизионният акт е издаден с три дни закъснение от предвидения 14 дневен срок/ който при казаното по- горе не е преклузивен, а инструктивен, не води до незаконосъобразно развитие се ревизионно производство. Твърдението на процесуалния представител на жалбоподателя, че срещу съставения ревизионен доклад е подадено писмено възражение е голословно , защото от приложените по делото доказателства е видно, че липса подадено възражение.

При издаването на ревизионния акт, органът по приходите е спазил и материално-правните разпоредби.

От събраните доказателства е видно ,че между доставчика „П. Б. и [фирма] е сключен Договор №7/06.01.2009 година , по силата на който изпълнителят- доставчик поел задължение да изработи по заявка на възложителя рекламни материали, по цена ,определена във фактурата / приложение №1/, обвързана с количеството/ тиража/, а всички поръчани материали се заплащат до 6 месеца след експедицията или най- късно до 30.08.2009 година, общата сума по договора е договорена на 189 810 лева, платими както следва- първо плащане-60 000 лева, второ плащане 60000 лева дължими до 31.07.2008 и трето плащане в размер на 69810 лева, платимо до 31.08.2009 година,договорено е плащането да бъде извършено в брой. На 05.02.2009 година е съставен Приемо- предавателен протокол за удостоверяване доставката на рекламни материали- рекламен каталог- 8 страници, тираж 45 000, рекламна брошура на жалбоподателя- тираж 15 000 , рекламна брошура „ Б.” тираж 15 000 , рекламна брошура „ Продукти” в тираж 15 000 и Рекламен комплект”Е.”- папка тираж 45 000.

За извършените доставки,доставчикът е издал две данъчни фактури с № 504/24.08.2009 година с предмет изготвяне на печатни рекламни материали по Договор от 01.2009 година с данъчна основа-58 175 и ДДС в размер на 11635 лева или общата стойност на фактурата, възлиза на 69 810 лева и № 498/29.07.2009 година с предмет изготвяне на печатни рекламни материали по Договор от януари 2009 година- първо плащане на стойност 100 000 лева и ДДС в размер на 20 000 лева или общата стойност на фактурата е в размер на 120 000 лева.

В хода на ревизионното производство този доставчик не е открит на посочения адрес за кореспонденция, като за целта са извършени две посещения на адреса, но не е открит представител за връчване на искането за представяне на документи и писмени обяснения. Поставено е съобщение по реда на чл.32 от ДОПК. И в хода на съдебното производство, този доставчик не е намерен на посочения адрес от страна на вещото лице ,изготвило съдебно- счетоводната експертиза. Наред с това, от доказателствата по делото е установено ,че този доставчик е регистриран по ЗДДС с Акт за регистрация от 20.01.2009 година, а издаването на данъчни фактури от този доставчик след датата на регистрацията, не води до извода ,че той е продължил да бъде данъчно задължен субект по смисъла на ЗДДС. От всички доказателства е установено ,че посочените две фактури не са включени в Дневника за продажби и в Справките декларации за съответните данъчни периоди, но дори и да бяха включени , този факт само по себе си не води до извода , че е осъществена реална доставка. Това е така ,защото за да възникне правото на данъчен кредит, то следва да са налице всички предвидени в закона предпоставки, а отсъствието на която и да е от тях ,води до отказване право на данъчен кредит.Издаването на данъчни фактури също само по себе си не води до извода за реална доставка, защото фактурата като първичен

счетоводен документ отразява възникнало преди нейното издаване данъчно събитие. Последното представлява факт от обективната действителност, с настъпването на който правната норма предвижда пораждането на определени правни последици. Този доставчик не разполага с необходимата кадрова обезпеченост, позволяваща му да осъществи доставките. Не се представиха никакви доказателства за това дали този доставчик е разполагал с материална и техническа обезпеченост, позволяваща му да осъществи доставките, как е осъществил печатането на изданията, къде и кога са осъществени. Обстоятелството, че жалбоподателят е осчетоводил процесните фактури в счетоводството си / който факт се потвърждава и от заключението на вещото лице, изготвило съдебно-счетоводната експертиза, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено/ не води до извода, че реално са осъществени доставките, защото самото осчетоводяване на фактурите няма как да доведе до реалност на доставката.

С оглед на това, съвсем правилно органът по приходите е отказал право на данъчен кредит по тези две процесни фактури в общ размер на 31 635.90 лева.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира обжалвания ревизионен акт за законосъобразен, отговарящ на условията за редовно действие, което предпоставя отхвърляне на предявената срещу него жалба.

С оглед изхода на спора и в съответствие с разпоредбата на 161, ал. 1 ДОПК, претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. Ответникът по жалбата не е заявил претенция за разноски. Воден от гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд-София град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА НА [фирма] [населено място] срещу Ревизионен акт [ЕГН]/28.10.2011 година, потвърден с Решение №191/30.01.2012 година на Директор на Дирекция" ОУИ".

На основание чл. 138 АПК, препис от решението да се изпрати на жалбоподателя, на ответника по жалбата и на СГП.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на 160, ал. 6 ДОПК, вр. с чл. 211, ал. 1 АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

